

Værdi end 500 Kr., der inddriver paa Forstranden. Hvad angaar det første, foreslaa vi — i øvrigt i væsentlig Overensstemmelse med Lovforslaget — at Bjærgning af dette falder ind under Bjærgelavet; at dette altsaa har Ret og Forpligtelse til al Bjærgning af Skibsladninger, som sker ved Bistand fra Land; derunder altsaa ogsaa indbefattet det Tilfælde, at et Skib bliver slaaget i Stykker i rum Sø, og en større Del af Ladningen driver i Land, hvorved der udfordres et mere omstændeligt Arbejde. Et saadant Bjærgelav vil jo have et stort Antal Medlemmer, og derfor vil det jo altid have Betingelser for at kunne foretage en saadan Bjærgning; omvendt synes der ikke at være tilstrækkelig Grund til at kalde Bjærgelavet til, naar der er Tale om Bjærgning af løst Gods eller Bragstykker af forskelligs mindre Værdi. Der maa imidlertid gøres en Undtagelse, idet det naturligvis ikke bør være forholdt en Skipper, hvis Skib er kommet paa Grund, at skaffe det slot igen ved den Hjælp, som straks kommer til Stede, i Stedet for at sende Bud til Bjærgelavet og saa dets Bistand, da det belejlige Øjeblik muligvis derved kunde gaa tabt. Vi have derfor optaget en dertil sigtende Bestemmelse.

Et særlig drøftet Spørgsmaal har været Forholdet mellem Bjærgelavet og de Entrepriser, der bjærges fra Søiden, hvorom det fornødne Forslag findes i det andet Stykke af Vindringsforslaget under Nr. 14. Det har været et Spørgsmaal, om man ikke, naaen af disse Entrepriser, f. Eks. Swigers, behøver Bistand fra Land til at foretage Bjærgning fra Søen, burde overlade det til dem selv at sørge for denne. Vi have imidlertid ment, at hvor Entreprisen ikke selv magter at foretage Bjærgningen, men skal have Assistance fra Land, bør den henvende sig til Bjærgelavet. Til Støtte derfor vil jeg for det første anføre, at naar man overhovedet vil have Bjærgelav, som en praktisk og blivende Institution, er dette en absolut Nødvendighed, thi ellers bliver Forholdet let det, at en saadan Entreprise kan tage, hvem den vil. Forholdet vil, naar der eksisterer Bjærgelav, sædvanlig blive det, at de henvende sig til Mænd, som ere Medlemmer af dette. De behøve 30—40 Mænd til Assistance og henvende sig til en Mand, der udsøger disse, som naturligvis ere Medlemmer af Bjærgelavet. Ved deres Assistance bliver Skibet bjærget, og de saa Del i Indtægten af Bjærgningen, medens de øvrige Medlemmer af Bjærgelavet staa udenfor. Man kan sige sig selv, hvad Folgen deraf vil blive. Første Gang man har et saadant Tilfælde, ville de andre

Medlemmer af Bjærgelavet sige: Skal det være Meningen med at være i Bjærgelavet, at enkelte Medlemmer kunne tage denne meget omfattende Virksomhed, Bjærgningen, i Besiddelse med Udelukkelse af os andre, ville vi ikke være i det, og saa er Bjærgelavet sprængt.

Der næst kan jeg ikke stønne, at der er nogen Grund til paa dette enkelte Punkt at opstille en særlig Regel, afvigende fra de almindelige Regler med Hensyn til Bjærgningen. Træffer saaledes et Skib et andet ude i aaben Sø og søger at bjærge det; men ikke magter Bjærgningen alene, hvorfor det paa Vejen maa søge Assistance hos et andet Skib, da maa dette sidstnævnte Skib ogsaa deltage i Lønnen i Forhold til, hvad det har ydet, men der er ingen Grund til at stille Forholdet anderledes med Hensyn til disse Entrepriser for det Tilfælde, at de ikke selv magte at foretage Bjærgning, men maa søge anden Bistand, enten denne nu søges hos et andet Skib eller i Land. Naar man derfor staaar paa det Standpunkt, at man vil tillægge Bjærgelavene en Berettigelse eller Eneret til at yde Virksomhed fra Land med Hensyn til Bjærgning, er der ikke nogen Grund til at udelukke dem her paa dette Punkt, og nærmere beset vil det i Virkeligheden være til Entreprisernes Fordel, at de i Stedet for at affordere med Folk paa Stedet om den Betaling, hvorfor de ville yde deres Bistand, kunne henvende sig til Bjærgelavene, og, hvis de ikke kunne komme overens med disse om Bjærgelønnen, saa denne bestemt senere. Spørgsmaalet bliver saa, hvorledes Bjærgelavenes Andel i sige Bjærgninger skal fastsættes, og der have vi foreslaaet, at hvis de ikke kunne blive enige med Bjærgelavene, bliver Andelen i Bjærgelønnen at fastsætte efter Soløvens § 228, altsaa ved Domstolene og efter de Regler, som findes i denne Paragraf, hvor der navnlig findes indskærpet de Hensyn, som Domstolene have at tage særlig til det Arbejde, som er udført fra de forfællige Sider og den Bekostning, der har været forbunden med Bjærgningen, ligesom ogsaa til den Værdi, de af dem ved Bjærgningen benyttede Redskaber have haft. Over for Domstolene maa særlig Hensynet til de store Udgifter, som Entrepriserne have haft, og Kostbarheden af deres Apparater komme til at spille en væsentlig Rolle. Det er derfor efter nøje Overvejelse af dette Spørgsmaal, vi ere enedes om at foreslaa det høje Ting, at denne Bestemmelse sættes ind.

I det 3die Stykke omtales, som jeg for bemærkede, Strandfogedens Stilling med Hensyn til Bjærgningen. Der siges: „Bjærg-